

ע"פ 381/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים
ע"פ 381/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' הנדל

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
בתפ"ח 715-02-13

בשם המערער: עו"ד בועז קניג

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ'

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. מונח בפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (תפ"ח 715-02-13, כבוד הנשיא י' אלרון והשופטים מ' גלעד ומ' רניאל), בגדרו הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בריבוי מקרים של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובמעשה מגונה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין - וזאת בגין עבירות מין שביצע כלפי קטינה כבת 6. על המערער הושתו 10 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעת על סך 80,000 ש"ח. הערעור מופנה נגד חומרת המאסר בפועל.

המערער, יליד 1950, התגורר בעבר בשכונת לבית משפחת הנפגעת, קטינה ילידת פברואר 2006. במהלך שנת 2012, מתחילת השנה או בסמוך לכך ועד לחודש נובמבר, בלא פחות מעשרה מקרים, הציע המערער לנפגעת, בשעה ששה עמה ועם סבתה בפארק, לנהוג ברכב בחניון הפארק כשהיא ישובה עליו. המערער נהג לשבת עם הנפגעת ברכב, ולבקש כי תמצוץ את איבר מינו לפני שיתן לה לנהוג. עוד הסביר לה, כי ככל שתעשה כן זמן ממושך יותר כך תנהג ברכב יותר. המערער נהג להפשיל את מכנסיו ותחתוניו ולהחדיר את איבר מינו לפיה של הנפגעת. לאחר שעשתה כדבריו, נתן לה לנהוג ברכב, עת הנפגעת ישובה עליו ואוחזת בהגה.

על פי עובדות כתב האישום, על מנת שהנפגעת תדע מה לעשות, הסביר לה המערער כי עליה למצוץ באופן "חזק" ו"עמוק". כן טען בפניה כי כשהייתה קטנה נהגה למצוץ את איבר מינו, ודימה את איבר מינם של גברים למוצץ. באחת הפעמים, אף הראה המערער לנפגעת סרט פורנוגרפי בו נראית אישה מוצצת את איבר מינו של גבר עד כדי פורקן, ואמר לה כי "ככה צריך לעשות".

חלק מהמקרים בהם פגע המערער בנפגעת תוארו בכתב האישום ביתר פירוט. כך, באחת הפעמים, המערער אחז בכוח באחורי ראשה של הנפגעת בעת שמצצה את איבר מינו, ודחף את ראשה עמוק לעברו. בפעם אחרת, לאחר שמצצה את איבר מינו לבקשתו, ביקש המערער מהנפגעת להוריד את מכנסיה ותחתונה, ליטף את איבר מינה באצבעו - והחדיר את אצבעו לפיה. לאחר מכן, המערער אפשר לה לנהוג ברכבו כשמכנסיה ותחתונה מופשלים והיא ישובה עליו, תוך שהוא מלטף את איבר מינה, והכל לשם גירוי וסיפוקו המיני. במקרה אחר, ביום שבת, בין החודשים יולי לאוגוסט 2012, שוחח המערער עם אמה של הנפגעת והציע לקחת אותה לפארק. המערער אסף את הנפגעת מביתה, בתואנה כי ייקח אותה לפארק יחד עם נכדיו. הוא הסיע אותה בסמוך לאתר חברת החשמל. שם, עצר את רכבו, ביקש מהנפגעת שתמצוץ את איבר מינו והחדירו לפיה. לאחר שעשתה כדבריו, נתן לה לנהוג ברכבו כשהיא ישובה עליו. בהמשך, עצר את הרכב בשנית, וביקש מהנפגעת כי תמצוץ את איבר מינו שוב. לאחר שעשתה כן, אפשר לה לנהוג שוב כשהיא ישובה עליו.

2. הסנגור סבור כי בית המשפט החמיר עם מרשו יתר על המידה. הודגש כי היום המערער בן 66, נעדר עבר פלילי, וכן צוינה עובדת היותו אזרח עובד צה"ל במפעל צבאי. בית המשפט קמא התחשב בעדות בנו של המערער בדבר ההשלכה הקשה של האירוע עליו. להשקפת הסנגור, נתונים אלה היו אמורים להוביל לקביעת תקופת מאסר קצרה יותר מזו שהוטלה. באת כוח המדינה סומכת ידיה על העונש שנקבע, וסבורה כי הוא הולם בנסיבות המקרה.

3. שוב, מונח בפנינו מקרה בו חיי קטין הפכו לסיוט רווי טראומה ובלבול. האירוע הסתיים אך הפגיעה עודנה נמשכת. תואר כי הקטינה פוחדת להיות בחדרה או לבדה, מבקשת כי החדר יהיה מואר ודלתו פתוחה ושבה להרטיב במיטתה. אלה כמובן רק סימפטומים לצלקת הקשה והעמוקה שהותיר המערער בנפשה של הנפגעת, אשר צריבתה עלולה להימשך זמן רב. בית משפט מחויב להגן על בני ובנות החברה מפני תקיפות והתעללויות שכאלה. טענות הסנגור בהליך קמא לפיהן יש לקחת בחשבון את הנתון של אי הפעלת אלימות וכי המעשים לא היו מלווים בלחץ ובאיומים - מוטב שלא היו נטענות. הסברת פנים לקטין היא דרך קלה לקנות את אמונו. המערער פעל אפוא בצורה מניפולטיבית. הוא ניצל את רצון המשפחה כי הקטינה תהנה משימוש ברכב וטיול בפארק. תחת הפיקוח המצופה מסבא לנכדים רבים וממכרה של סבתה של הנפגעת - ניצל המערער את ההזדמנות ואת חוסר הבנת הקטינה את אשר ביקש ממנה. הוא הדריך אותה, כאילו בתמימות, אך בפועל בזדון מכוער.

כידוע, קיימת מגמה להחמיר בעבירות מין המבוצעות כלפי קטינים לאור חומרתן היתרה. על בית המשפט לשלוח מסר ברור וחד לפיו לא ישלים עם התנהגות שכזו. על אדם בעל נטיות מעין אלה להשיג עזרה וטיפול, במקום עיסוק בתכנונים שונים ונלוזים כלפי חסרי ישע. העונש חייב להרתיע, לתת ביטוי לסלידת החברה ולשדר כי המעשה אינו כדאי גם למבצע אותו. אכן, לא עסקינן בתחשיב מתמטי, אך שלושה פרמטרים – גיל המתלוננת, תדירות המקרים שהשתרעו על פני שנה וחומרת המעשים – דורשים את שליחת המערער למאסר לתקופה ארוכה. בראיה זו, הגם שמדובר בתקופה ארוכה, לא נראה כי נפלה שגגה באופן שבו בית המשפט קמא הפעיל את שיקול דעתו בעניין גזירת העונש של המערער. עולה כי התוצאה, גם אם ניתן היה להגיע לשיעור שנות מאסר אחר, אינה מגלה טעות משפטית המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

4. הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה בטבת התשע"ז (23.1.2017).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט
